

16. marts 2017

FM 2017/55

Jeg fremsætter hermed følgende beslutningsforslag i henhold til § 33 i forretningsordenen for Inatsisartut:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at ændre bekendtgørelsen om kystnært fiskeri efter hellefisk således, at en fiskerilicens fremover kun må anvendes i ét forvaltningsområde – og således, at forvaltningsområdet "Øvrige Grønland" fremover inddeles i mindst 6 separate forvaltningsområder (Maniitsoq, Paamiut, Qaanaaq, Sisimiut, Sydgrønland og Tasiilaq).

(Medlem af Inatsisartut Michael Rosing, Demokraterne)

Begrundelse

Det kystnære fiskeri efter hellefisk er lige nu inddelt i fem forvaltningsområder: Upernavik, Uummannaq, Diskobugt, Nuuk og øvrige Grønland.

Sidstnævnte forvaltningsområde bør ophæves – og erstattes af en række mindre områder, som i højere grad afspejler fiskeriets biologiske sammensætning. Der er ikke én, men derimod flere (ofte lokale) delbestande af hellefisk, hvorfor jeg vil foreslå, at fiskeriet som minimum fremover inddeles i følgende områder: Maniitsoq, Paamiut, Qaanaaq, Sisimiut, Sydgrønland og Tasiilaq.

Ud over dette bør der indføres krav om, at en fiskerilicens fremover kun skal kunne anvendes i ét forvaltningsområde. Forstået på den måde, at en licens til fiskeri i f.eks. Upernavik i fremtiden ikke skal kunne anvendes i Uummannaq området. Ud over det problem at fiskere fra andre forvaltningsområder kan bidrage til et forhøjet fiskeritryk giver det også nogle tekniske udfordringer. Når halvdelen af kvoten går til fartøjsejerne og når de frit kan vælge hvor de ønsker at fiske så vil en flytning af en kvoteandel fra for eksempel Disko bugt til Uummannaq, eller omvendt gøre det umuligt at få fordeling og kvotestørrelser til at gå op.

En inddeling og afgrænsning i separate forvaltningsområder ville således ikke alene bidrage til at lette fiskeritrykket i det enkelte forvaltningsområde, men også gøre det muligt eventuelt efterfølgende at indføre en lokal regulering af fiskeriet, hvor fiskeriets aktører i højere grad end i dag beslutter, hvordan de vil fiske kvoten. Det vil så igen skabe et mere ansvarligt fiskeri – og dermed et fiskeri, som er biologisk bæredygtigt over langt sigt. Som systemet er sat sammen i dag tilskynder det aktivt til uforsvarligt fiskeri som er både økonomisk og biologisk uholdbart.

I dag, er der for eksempel ikke noget loft over hvor mange hellefisk der kan fanges i forvaltningsområde "Øvrige Grønland". Det betyder at man fisker spirende bestande ned inden de når at udvikle en størrelse som er rentabel.

Hvis man ændrede systemet, således at en licens fremover kun kunne anvendes i ét forvaltningsområde, ville fiskeritrykket i det enkelte område blive lettere. Samtidig ville det skabe en større lokal forankring af fiskeriet. I den forstand, at fiskerne i det enkelte område fremover ikke ville skulle dele deres kvote med fiskere fra andre forvaltningsområder. På den måde vil fiskene i det enkelte område fremover også først og fremmest komme de lokale fiskere og indbyggere til gode.

En afgrænsning af licensen vil herudover også forhindre en situation, hvor fiskerne i f.eks. Diskobugt flytter nordpå, hvis fiskeriet i deres eget område kolliderer – hvilket jeg desværre frygter, er en reel risiko, såfremt der ikke gribes ind. Det forekommer således urimeligt, at fiskerne i Ummannaq forventes at dele deres fisk med fiskere sydfra, som har fisket deres eget område tomt.

En sidegevinst ved forslaget kunne afslutningsvis være, at i takt med at det kystnære fiskeri bliver mere bæredygtigt – at det så også vil blive nemmere få fiskeriet MSC-mærket, såfremt aktørerne i fiskeriet senere skulle bestemme sig for at indlede en sådan proces. Det ville oven i købet være muligt at MSC certificere for eksempel fiskeriet i Ummannaq selvom fiskeriet i Disko Bugten ikke er bæredygtigt.

Jeg ser frem til at høre indlæg fra de øvrige partier samt svarnotatet fra Naalakkarsuisut.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

I svar på §37-spørgsmål nr. 2017/97 anfører Naalakkarsuisut, at der vil være følgende konsekvenser for det offentlige såfremt forslaget bliver vedtaget:

”På kort sigt vurderes det at have negative økonomiske konsekvenser for det offentlige, som følge af blandt andet af behov for yderligere biologisk rådgivning og kontrol. Derudover må en inddeling og afgrænsning som forslået antages at medføre en stigning i omfanget af administration for det offentlige.”

Demokraterne er delvist enige i dette, men vi vil samtidig påpege, at en vedtagelse vil betyde et mere stabilt fiskeri på lang sigt, hvilket ligeledes vil give en mere stabil økonomi i fiskeriet som også vil komme samfundet til gavn.

Forslaget indebærer herudover, at det offentlige vil skulle afholde økonomiske og administrative udgifter i forbindelse med ændringen af bekendtgørelsen, foruden til brug for den nærmere vurdering af antallet og afgrænsningen af de enkelte forvaltningsområder. Det anslås, at udgifterne hertil ikke vil overstige ½ AC-årsværk (omkring 250.000 kroner).

De økonomiske og administrative konsekvenser for det private erhvervsliv

I svar på §37-spørgsmål nr. 2017/97 anfører Naalakkarsuisut, at der vil være følgende konsekvenser for det private erhvervsliv såfremt forslaget bliver vedtaget:

”Det vurderes endvidere at forslaget vil have negative konsekvenser for de private erhvervsdrivende (fiskerne), eftersom det vil begrænse fiskernes muligheder for at fiske i det område, de på et givet tidspunkt finder mest rentabelt. Dette må forventes at sænke overskuddet i fiskeriet. og hermed også indirekte landskassen.”

Forslaget forventes Ikke at have administrative konsekvenser for det private erhvervsliv.”

Demokraterne er enig med Naalakkersuisut i, at forslaget ikke vil have administrative konsekvenser for det private erhvervsliv, men vi er uenige i Naalakkersuisuts vurdering af, at de økonomiske konsekvenser vil være udelukkende negative.

Vi mener, at det private erhvervsliv (fiskerne) vil få et mere stabilt fiskeri, hvis forslaget bliver vedtaget. Dette vil medføre en øget stabilitet i økonomien både for den enkelte fisker og for fiskerivirksomhederne. Vi erkender dog, at enkelte fiskere vil opleve forslaget som indskrænkende, idet de ikke længere vil kunne fiske på tværs af forvaltningsområderne. Forslaget kan dermed være forbundet med visse tab – om end fiskerne fortsat vil kunne indhandle udenfor det forvaltningsområde, hvor fiskene er fanget. Demokraterne forventer, at de økonomiske og biologiske fordele ved forslaget samlet set vil opveje ulemperne, således at samfundet herunder det private erhvervsliv som helhed vinder ved forslagets vedtagelse.

De økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne

Ingen